

“Vull portar la Copa a Barcelona”

Scott Erney és l'ànima de l'equip de futbol americà, Barcelona Dragons. En aquesta entrevista parla de les seues impressions sobre la temporada, les perspectives de victòria i la seua visió de Catalunya.

Scott Erney té 26 anys, és de Pensilvània, juga a futbol americà i la seua missió és de conduir el joc dels Dragons. L'any passat va portar l'equip de Barcelona fins a la final, però aquí féu el pitjor partit de la seua vida. La derrota i una lesió greu en un peu van fer d'aquell xoc amb els London Monarchs el de record més amarg d'una temporada que havia sorprès tothom.

Enguany Scott Erney torna a conduir uns Dragons que semblen disposats a guanyar a la final de Montréal la World Bowl que se'ls escapà l'any passat a Wembley.

—*Aquí hi ha molta gent que està sorpresa de l'èxit dels Dragons. ¿Tu també?*

—Sí, sí que ho estic. Tenir el ressò que tenim i tenir aquest públic ens sorprèn a tots. Els jugadors que vénen d'Amèrica a jugar contra els Dragons i els que juguen per primer vegada amb nosaltres tots se sorprenden molt de la calidesa dels espectadors. No estem avesats a aficionats com aquests

—*Fa tres anys, abans de crear la Lliga Mundial ¿tu què sabies de Barcelona?*

—Pràcticament res. No estic segur ni que l'hagués localitzada en cap mapa.

—*¿I què vas fer quan et van dir que venies a jugar aquí?*

—El primer de tot va ser córrer a buscar informació. Tenia molta curiositat per saber on era Barcelona i quina classe de ciutat era.

—*¿Per curiositat vas acceptar de jugar a Europa?*

—En part. És cert que tenia ganes de conèixer una cultu-

ra diferent i ja m'anava bé Barcelona. De tota manera hi vaig venir sobretot perquè, l'equip, el portava com a entrenador Jack Bicknell. Això era una garantia per a mi. El coneixia dels anys universitaris i és la classe d'entrenador que m'agrada

—*I ara, tres anys després, ¿què en saps de Barcelona?*

—Encara no tot el que voldria. La nostra vida durant la temporada és forta. Sempre estem entrenant o a l'hotel. descansant La veritat és que no ens queda gaire temps lliure. I hi ha l'idioma. Jo no parle espanyol...

—*¿Espanyol?*

—Oh, sí! Ja sé que ací parleu català. Però això encara és més difícil per a mi. Allà als Estats Units l'espanyol és un idioma més o menys conegut perquè n'hi ha molts que el parlen, a Nova York, per exemple. Això del català, ho he descobert ací.

—*¿Saps que aquest país és Catalunya?*

—Sí. La gent a l'estadi ho té clar. Recordo molt bé, per exemple, una pancarta que van penjar l'any passat, durant la guerra del Golf, demanant al general Schawartzkopf que alliberés Catalunya d'Espanya.

—*¿I què penses del fet que la gent s'expressi de manera tan nacionalista a l'estadi?*

—Està bé. No hi veig cap problema.

—*Tinc entès que el dijous soleu fer un volt per la ciutat.*

—Sí, solem passejar una mica. Ens aprofitem i entrem en alguna hamburgueseria. N'hi ha que compren coses, això de Lladró.

—*¿Què és el que més t'agrada de Barcelona?*

—La Rambla.

—*Ho has dit molt segur. Sense pensar-t'ho.*

—Sí. M'agrada molt. En general la ciutat és molt diferent de les ciutats americanes. Les ciutats europees tenen un altre estil.

—*Mires la televisió d'aquí o escoltes ràdios locals.*

—No. Ja t'ho he dit que l'idioma és un gran problema per a mi. No entenc ni el català ni l'espanyol.

—*I els diaris, te'ls mires ¿ni que siga per a veure què diuen de vosaltres?*

—Mirem els diaris esportius, és clar. I quan cal, ja ens els tradueixen.

—*¿Què és el més dur de la vida a Barcelona?*

—Estar sol, vull dir sense la família. La meua dona, Suzann és als Estats Units i no ens hem vist des de fa moltes setmanes. Ara vindrà a Barcelona a passar uns dies i veure el partit contra el San Antonio.

—*La diferència de menjar, ¿la noteu molt? Teniu fama de ser grans menjadors.*

—A l'hotel, no. A tot arreu es menja igual als hotels

—*¿I a fora?*

—A mi, m'agrada menjar, pastissos i coses d'aquestes. Però mentre dura la temporada m'he de vigilar molt. No puc abusar de llepolies

—*¿Has provat algun plat típic?*

—No, em sembla que no.

—*Els Dragons heu estat dues vegades a Can Barça, en partits de futbol europeu, per a fer exhibicions a la mitja part. ¿Què en penses, del Barça?*

—El trobo interessant, el futbol europeu. El puc seguir amb facilitat, tot i que alguna regla em costa d'entendre.

—*¿I el públic?*

—Oh, això és impressionant, veure-hi tanta gent. El futbol és el primer esport ací, i ho serà durant molts anys.

—*¿Saps el nom d'algun jugador del Barça?*

—No.

—*¿L'entrenador potser?*

—Tampoc.

—*El vostre entrenador sempre parla de Cruyff.*

—Ah, sí. Però no recordava el nom.

—*El teu poble és relativament aprop de Nova York.*

—*¿No t'agradaria més jugar amb els New York Knights?*

—No, jo prefereixo els Dragons. Amb els Knights l'únic avantatge és que la meua família i els meus amics em vindrien a veure amb el cotxe. Ara m'han de veure per televisió.

—*¿Son populars els Dragons a Pensilvània?*

—Sí, molt. En part perquè uns quants jugadors, Bruce Clark, Mike Hinnant, Ruth, Terry O'Shea, jo mateix, som d'allí.

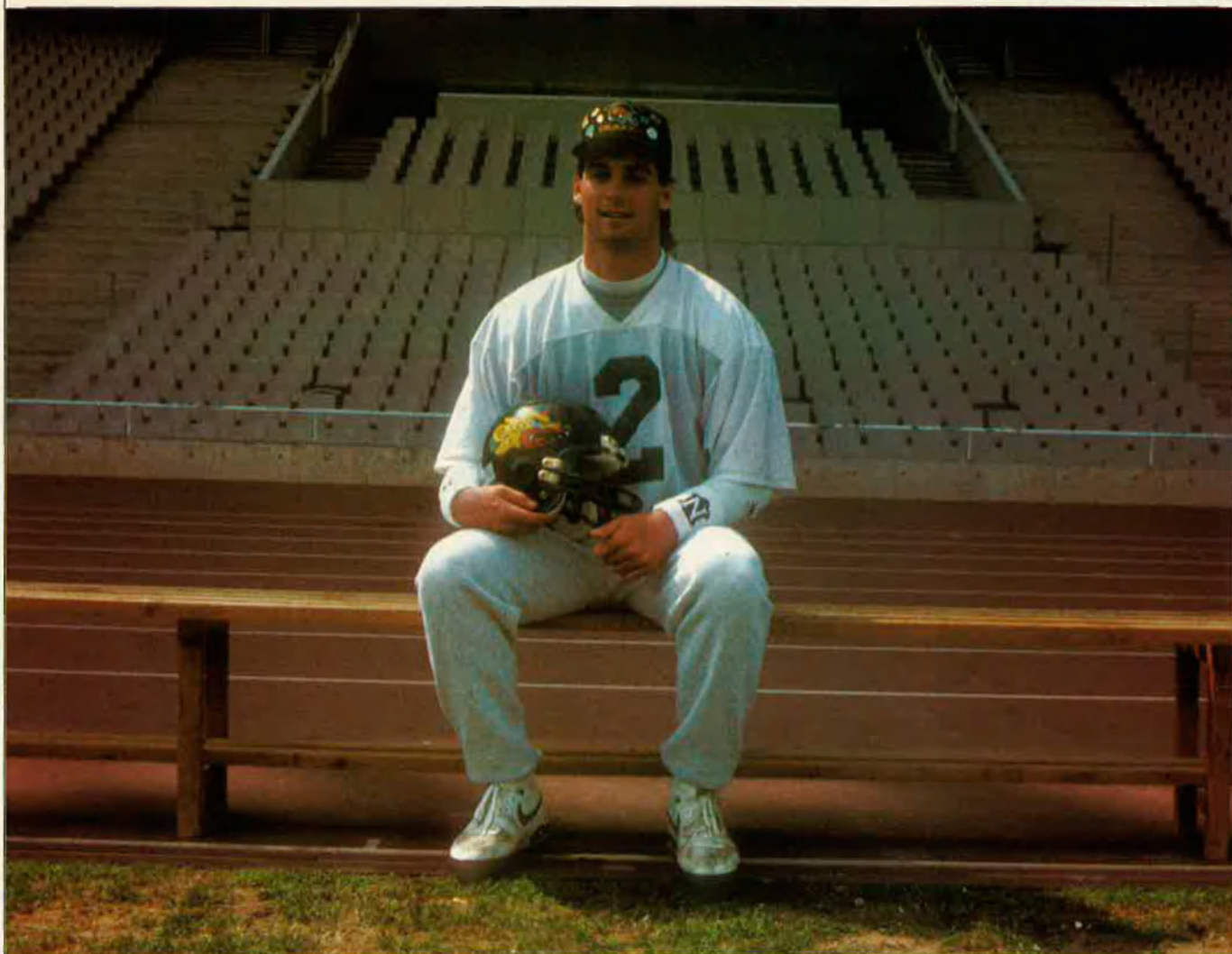
—*Els dos millors quarterbacks de l'any passat, tu i Stan Gelbaugh, dels Monarchs de Londres, sou de Pensilvània.*

—Sí, ja ens coneixíem allí, a l'època universitària, l'Stan i jo.

—*¿Éreu amics?*

—Tant com amics, no.

—*Enguany ets pràcticament l'únic quarterback titular de la Lliga Mundial que no ha jugat a la lliga americana de la NFL.*

"Els jugadors que vénen d'Amèrica a jugar contra els Dragons i els que juguen per primera vegada amb nosaltres tots se sorprenen molt de la calidesa dels espectadors". JORDI MOREIRA

—És cert. De totes maneres, si no hagués caigut lesionat a Londres, a la final, hauria jugat la NFL amb els Denver Broncos. Va ser mala sort.

—*¿És el pitjor record que tens, aquella final de Londres?*

—Sense cap dubte.

—*¿I el millor?*

—També de Londres. El partit de la temporada regular que ens col·locà a les semifinals.

—*¿Creus que enguany podeu arribar de nou a la World Bowl?*

—Som a mitja temporada només, però la veritat és que anem molt bé. M'encantaria portar la copa a Barcelona.

Vicent Partal

Una temporada amb moltes sorpreses

Som a mitja Lliga i els Dragons ja van al capdavant de la divisió europea, d'una manera indiscutible. Quan faltava el partit de diumenge, els Dragons encapçalaven la seua divisió amb una derrota i quatre victòries. Darrere seu els Galaxy de Frankfurt carregaven dues victòries i tres derrotes, quan els Monarchs de Londres, campions l'any passat, donaven la nota amb una sola victòria, un empat i tres derrotes.

Els Dragons van començar la temporada de la pitjor manera possible. Un partit de pre-temporada, no oficial, a Florida perdut i el primer partit de la temporada també

perdut a l'estadi. I el que és pitjor, amb un joc molt dolent i amb un Scott Erney en molt mala forma. Però la recuperació arribà la setmana següent amb una victòria d'agonia contra els Knights de Nova York, que només arribà 26 segons abans d'acabar el partit. Contra Londres, la tercera setmana, també van guanyar a casa i després, la cinquena a Wembley. Entremig, la quarta setmana, els Dragons es van venjar dels Galaxy a Frankfurt.

Aquella nit Scott Erney va ser nomenat Jugador Més Valuos de la Setmana, de la Lliga, després d'haver remuntat un 17 a 0 que presagiava un

desastre. Enrere quedaven els inicis polèmics de la temporada quan l'afició es dedicava a demanar la presència al camp de Tony Rice, el segon quarterback de l'equip, a la vista del mal joc d'Erney. L'entrenador principal, Jack Bicknel, ho va deixar clar des de l'inici: "Erney ens portarà a la final de Montréal". Sembla que el pronòstic es va complint ja que, quan falten quatre partits, els Dragons són practicament a les semifinals. L'última cita a casa serà diumenge, 10 de maig, contra els San Antonio Riders, de Texas

V. P.